ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 11. januára 2007 *

Vo veci C-279/05,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím College van Beroep voor het bedrijfsleven (Holandsko) z 30. júna 2005 a doručený Súdnemu dvoru 11. júla 2005, ktorý súvisí s konaním:

Vonk Dairy Products BV

proti

Productschap Zuivel,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia K. Lenaerts, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič (spravodajca) a E. Levits,

* Jazyk konania: holandčina.

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. marca 2006,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Vonk Dairy Products BV, v zastúpení: J. H. Peek, advokát,

— Holandské kráľovstvo, v zastúpení: H. G. Sevenster a M. de Mol, splnomocnené zástupkyne,

— Helénska republika, v zastúpení: I. Chalkias a S. Papaioannou, splnomocnení zástupcovia,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: C. Cattabriga a M. van Heezik, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 7. júna 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 16 až 18 nariadenia Komisie (EHS) č. 3665/87 z 27. novembra 1987 ustanovujúceho spoločné podrobné pravidlá pre uplatňovanie systému vývozných náhrad na poľnohospodárske výrobky [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 351, s. 1) a článku 3 ods. 1 druhého pododseku nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 z 18. decembra 1995 o ochrane finančných záujmov Spoločenstva (Ú. v. ES L 312, s. 1; Mim. vyd. 01/001, s. 340).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Vonk Dairy Products BV a Productschap Zuivel (rada pre mliečne výrobky) vo veci odňatia a vrátenia diferencovanej vývoznej náhrady zvýšenej o 15 %, ktorú obdržal žalobca vo veci samej.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

Nariadenie č. 3665/87

3 Článok 1 nariadenia č. 3665/87 upravuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté odlišné ustanovenia v predpisoch Spoločenstva týkajúcich sa niektorých výrobkov, upravuje toto nariadenie spoločné vykonávacie

pravidlá režimu vývozných náhrad, ďalej iba ‚náhrady' zakotvených alebo upravených v:

...

— článku 17 nariadenia (EHS) č. 804/68 (mlieko a mliečne výrobky),

..." [*neoficiálny preklad*]

4 Články 4 až 6 toho istého nariadenia znejú:

„*Článok 4*

1. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článkov 5 a 16, vyplatenie náhrady je závislé na preukázaní, že výrobky, ku ktorým bolo prijaté vývozné colné vyhlásenie, opustili colné územie Spoločenstva najneskôr šesťdesiaty deň po tomto prijatí v nezmenenom stave.

...

Článok 5

1. Okrem predpokladu, že výrobok opustil colné územie Spoločenstva, je vyplatenie jednotnej alebo diferencovanej vývoznej náhrady závislé od toho, že výrobok bol... v rámci lehoty dvanásť mesiacov po prijatí vývozného colného vyhlásenia dovezený do tretej krajiny, respektíve do stanovenej tretej krajiny:

a) ak existujú vážne pochybnosti o dosiahnutí skutočného miesta určenia výrobku alebo

...

Ustanovenia článku 17 ods. 3 a článku 18 sú použiteľné v prípadoch uvedených v prvom odseku.

Okrem toho, príslušné inštitúcie členských štátov môžu požadovať dodatočné preukázanie skutočnosti, že výrobok bol skutočne uvedený na trh tretej krajiny v nezmenenom stave.

...

Ak existujú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o skutočné miesto určenia výrobku, Komisia môže požiadať členské štáty o uplatnenie ustanovení odseku 1.

...

Článok 6

Ak je výrobok, pre ktorý sa prijalo vývozné vyhlásenie skôr než opustí colné územie Spoločenstva, prepravovaný cez územie iných členských štátov než členského štátu, na území ktorého bolo toto vyhlásenie prijaté, skutočnosť, že výrobok opustil colné územie Spoločenstva, sa preukazuje predložením riadne vyplneného originálu kontrolného tlačiva T 5 upraveného v prvom článku nariadenia (EHS) č. 2823/87.

...“ [*neoficiálny preklad*]

5 Články 16 a 17 nariadenia č. 3665/87 znejú:

„*Článok 16*

1. V prípade rozlíšenia sadzieb náhrady podľa miesta určenia podlieha vyplatenie náhrady ďalším podmienkam definovaným v článkoch 17 a 18.

...

Článok 17

1. Výrobok musí byť dovezený v nezmenenom stave do tretej krajiny alebo do jednej z tretích krajín, pre ktoré sa stanovuje náhrada, do dvanástich mesiacov od dátumu prijatia vývozného colného vyhlásenia,

...

3. Výrobok sa považuje za dovezený, ak boli splnené colné formality na uvoľnenie na spotrebu v tretej krajine." [*neoficiálny preklad*]

6 Článok 18 toho istého nariadenia obsahuje podrobný zoznam všetkých dôkazov, ktoré musia vývozcovia predložiť na účely preukázania, že výrobok spĺňa colné formality prepustenia do voľného obehu. Medzi dôkazy vyžadované týmto ustanovením patrí kópia prepravného dokladu.

7 Článok 18 bol niekoľkokrát počas doby, ktorej sa týkajú skutočnosti vo veci samej, menený, ale tieto zmeny nemajú vplyv na výsledok konania vo veci samej.

8 Článok 23 nariadenia č. 3665/87 stanovuje:

„1. Ak je záloha vyššia než suma naozaj dlžná za príslušný vývoz alebo ekvivalentný vývoz, vývozca zaplatí rozdiel medzi týmito dvoma sumami zvýšený o 15 %.

...“ [*neoficiálny preklad*]

Nariadenie č. 2988/95

9 Článok 1 nariadenia č. 2988/95 upravuje:

„1. Na účely ochrany finančných záujmov Európskych spoločenstiev sa týmto prijíma všeobecná úprava týkajúca sa jednotných kontrol a správnych opatrení a sankcií, ktoré sa týkajú protiprávneho konania s ohľadom na právo spoločenstva.

2. ‚Nezrovnalosť‘ je akékoľvek porušenie ustanovenia práva spoločenstva vyplývajúce z konania alebo opomenutia hospodárskeho subjektu, dôsledkom čoho je alebo by bolo poškodenie všeobecného rozpočtu spoločenstiev alebo rozpočtov nimi spravovaných, buď zmenšením, alebo stratou výnosov plynúcich z vlastných zdrojov vyberaných priamo v mene spoločenstiev alebo neoprávnenou výdajovou položkou.“

10 Podľa článku 3 ods. 1 nariadenia č. 2988/95:

„Premlčacia doba konania je štyri roky od času spáchania nezrovnalosti uvedenej v článku 1 ods. 1. Odvetvové predpisy však môžu ustanoviť kratšie obdobie, ktoré však nesmie byť kratšie ako tri roky.

V prípade pokračujúcej alebo opakujúcej sa nezrovnalosti, premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa nezrovnalosť skončila. V prípade mnohoročných programov plynie premlčacia doba až do úplného skončenia programu.

...“

Vnútroštátna právna úprava

11 Článok 9 zákona upravujúceho dovoz a vývoz výrobkov (Wet houdende een regeling op het gebied van de invoer en de uitvoer van goederen) z 5. júla 1962 (Stb. 1962, č. 295), v znení zákona zo 4. júna 1992 (Stb. 1992, č. 422) stanovuje:

„1. Príslušné ministerstvo môže zrušiť akékoľvek povolenie, náhradu, dotáciu alebo oslobodenie, pokiaľ sa údaje, ktoré boli predložené na účely jeho získania, v tomto bode ukážu ako nepresné alebo neúplné, takže k žiadosti by bolo vydané iné rozhodnutie, pokiaľ by boli v priebehu ich prieskumu dokonale známe presné okolnosti.

2. Rovnako je možné zrušiť akúkoľvek dotáciu alebo náhradu poskytnutú v rámci výkonu nariadenia prijatého orgánom Európskych spoločenstiev, pokiaľ z použiteľného predpisu prijatého týmto orgánom vyplýva, že jej príjemca na ňu nemá nárok.“

12 V súlade s článkami 1, 85 a 118, ako aj s prílohou I nariadenia týkajúceho sa dovozu a vývozu poľnohospodárskych výrobkov (Regeling in- en uitvoer landbouwgoederen) z 9. marca 1981 (Stcrt. 1981, č. 50), predpisu prijatého na základe článku 11 zákona uvedeného v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, je Productschap Zuivel príslušný poskytnúť a zrušiť náhrady týkajúce sa syra.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

13 Od roku 1988 do roku 1994 žalobca vo veci samej každoročne vyviezol do Spojených štátov amerických 300 zásielok talianskeho syra „pecorino", teda, celkovo 2100 zásielok.

14 Pre tieto vývozy získal od žalovaného vo veci samej diferencované náhrady poskytnuté na základe nariadenia č. 3665/87, ktoré sa stali konečnými v dôsledku uvolnenia poskytnutých záruk, keď žalovaný vo veci samej obdržal dokumenty preukazujúce, že uvedené zásielky boli prepustené do voľného obehu v Spojených štátoch.

15 Suma uvedených náhrad týkajúcich sa predmetného syra bola vyššia na vývozy do Spojených štátov než na vývozy do Kanady.

16 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že Algemene Inspectiedienst (všeobecná inšpekčná služba, ďalej len „AID") Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (ministerstvo poľnohospodárstva, prírody a rybolovu) uskutočnila prvé vyšetrovanie týkajúce sa vývozov syra uvádzaného vo veci samej.

17 Keďže toto vyšetrovanie preukázalo porušenie predpisov žalobcom vo veci samej, AID požiadal US Customs (colné orgány Spojených štátov) v New Yorku o začatie správneho vyšetrovania uvedených vývozov počas rokov 1988 až 1994.

18 Toto druhé vyšetrovanie preukázalo, že počas uvedeného obdobia bolo 75 zásielok syra (približne 1,49 milióna kilogramov) skoro okamžite opätovne vyvezených do Kanady spoločnosťou Orlando Food Corporation, prostredníkom žalobcu vo veci samej v Spojených štátoch, a vo väčšine prípadov bolo určené spoločnosti National Cheese & Food Company, podniku sa sídlom v Ontariu. Toto vyšetrovanie taktiež preukázalo, že úloha žalobcu vo veci samej sa neobmedzila iba na vývoz zásielok predmetného syra do Spojených štátov, pretože bol informovaný o prevodoch do Kanady a rovnako sa účastnil predaja uvedených zásielok v tejto krajine. Okrem toho, žalobca vo veci samej a (podnik) National Cheese & Food Company viedli v tomto ohľade korešpondenciu.

19 V dôsledku tohto druhého vyšetrovania Officier van Justitie (prokurátor) v Roermonde (Holandsko) začal súdne vyšetrovanie proti žalobcovi vo veci samej a jeho vedeniu z dôvodu sfalšovania písomných dokumentov, keďže žiadosti o diferencované náhrady boli pravdepodobne podané podvodne, pretože ako miesto určenia pre spotrebu uvádzali Spojené štáty, zatiaľ čo niektoré zásielky syra boli zaslané do Kanady, kde sa uvádzali na trh. AID zaznamenala výsledky prvého vyšetrovania v zápisnici z 5. marca 1997.

20 V liste z 18. septembra 1997 žalovaný vo veci samej informoval žalobcu vo veci samej, že obdržal zápisnicu uvedenú v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, ktorej jedna kópia bola priložená do tohto listu.

21 Rozhodnutím z 18. apríla 2001 žalovaný vo veci samej vzal späť svoje rozhodnutie o poskytnutí náhrady s ohľadom na 75 sporných zásielok a požiadal o vrátenie sumy 2795841,72 NLG zodpovedajúcej rozdielu medzi diferencovanou náhradou použiteľnou jednak pre Spojené štáty a jednak pre Kanadu, zvýšenému o 15 %.

22 Vzhľadom na to, že žalovaný vo veci samej zamietol sťažnosť žalobcu vo veci samej proti tomuto rozhodnutiu ako nedôvodnú, podala táto žalobu pred vnútroštátnym súdom. Na podporu svojej žaloby žalobca vo veci samej tvrdí, že spĺňa všetky podmienky uvedené v článkoch 4, 17 ods. 3 a článku 18 nariadenia č. 3665/87 s ohľadom na získanie diferencovanej náhrady pre predmetné zásielky syra a že následný opätovný vývoz niektorých týchto zásielok do Kanady nemal žiadny vplyv na poskytnutie týchto náhrad. V tomto ohľade odkazuje na rozsudok zo 14. decembra 2000, Emsland-Stärke (C-110/99, Zb. s. I-11569), keďže je presvedčený, že žalovaný vo veci samej nepreukázal existenciu jeho zneužitia v zmysle uvedeného rozsudku. Žalobca vo veci samej tak tvrdí, že náhrady uvedené vo veci samej mu neboli vyplatené neprávom a stali sa konečnými po tom, čo predložil dôkaz o dovoze, ako aj po prepustení do obehu pre spotrebu v Spojených štátoch.

23 Žalobca vo veci samej taktiež tvrdí, že porušenie predpisov, ktoré sa mu vytýka, nie je pokračujúce alebo opakované, keďže väčšina zásielok, ktoré vyviezol do Spojených štátov, nebola opätovne vyvezená, a z toho vyvodzuje, že plynutie premlčacej lehoty nebolo prerušené. Súdne vyšetrovanie sa totiž týka falšovania písomných dokumentov a nie zrušenia náhrad alebo žiadosti o vrátenie. Okrem toho malo byť uvedené vyšetrovanie uskutočnené inými orgánmi než žalovaným vo veci samej, takže sa nemôže považovať za akt spôsobujúci prerušenie. Žalobca vo veci samej dodáva, že ani protokol z 5. marca 1997, ani list žalovaného vo veci samej z 18. septembra 1997 neupresňovali podozrivé konania.

24 Žalobca vo veci samej nakoniec pripomína, že žalovaný vo veci samej nemohol založiť svoje rozhodnutie o 15 % zvýšení sumy, ktorú je potrebné vrátiť, na nariadení č. 3665/87, keďže diferencovaná náhrada bola zavedená iba z politických dôvodov.

25 Žalovaný vo veci samej považuje žalobu za nedôvodnú. Tvrdí, že pokiaľ ide o platby diferencovaných náhrad, je podstatné, aby dotyčné výrobky skutočne dorazili na trh určenia. Z toho vyplýva, že skutočnosť, že určitá časť množstva dotknutého syra bola opätovne vyvezená do Kanady, nesie so sebou vrátenie uvedených diferencovaných náhrad vo veci samej. S odkazom na rozsudok z 31. marca 1993, Möllmann-Fleisch (C-27/92, Zb. s. I-1701) tvrdí, že dovozné dokumenty predstavujú iba vyvrátiteľné nepriame náznaky, pokiaľ ide o poskytnutie diferencovaných náhrad v zmysle nariadenia č. 3665/87. Domnieva sa teda, že uvedené náhrady boli zaplatené neoprávnene.

26 Pokiaľ ide o premlčanie, žalovaný vo veci samej uplatňuje, že rozhodnutie z 18. apríla 2001, ktorým požadoval vrátenie, bolo vydané v lehote stanovenej v nariadení č. 2988/95. Uvedená lehota totiž nezačala plynúť pred poslednou vývoznou operáciou, ktorá sa v súlade s vývozným vyhlásením uskutočnila 28. septembra 1994. Premlčacia lehota sa mala následne prerušiť v mesiaci júl 1997, z dôvodu vtedy uskutočnených prehliadok v rámci súdneho vyšetrovania, ako aj 18. septembra 1997, zaslaním zápisnice z 5. marca 1997 žalobcovi vo veci samej.

27 Za týchto podmienok College van Beroep voor het bedrijfsleven rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Majú sa články 16 až 18 nariadenia (EHS) č. 3665/87 v znení platnom v určujúcej dobe vykladať v tom zmysle, že pokiaľ boli po prijatí dovozných

dokumentov s konečnou platnosťou zaplatené diferencované vývozné náhrady, môže viesť zistený opakovaný vývoz tovaru k tomu, že sa platba považuje za neoprávnenú výlučne v prípade zneužitia zo strany vývozcu?

2. Pokiaľ je potrebné na prvú otázku odpovedať záporne, podľa akých kritérií možno rozhodnúť, že opakovaný vývoz tovaru musí viesť k záveru, že platba diferencovaných vývozných náhrad vykonaná s konečnou platnosťou sa považuje za neoprávnenú?

3. Podľa akých kritérií možno posúdiť, či ide o pokračujúce alebo opakujúce sa nezrovnalosti v zmysle článku 3 ods. 1 druhého pododseku nariadenia (ES, Euratom) č. 2988/95? Presnejšie... ide o pokračujúcu alebo opakujúcu sa nezrovnalosť, ak sa táto vzťahuje na pomerne malú časť všetkých transakcií [uskutočnených počas] určitej doby a transakcie, pri ktorých bola nezrovnalosť zistená, sa týkajú vždy rôznych dodávok?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

28 V prvej prejudiciálnej otázke sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či v rámci konania o odňatí a vrátení diferencovaných náhrad, ktoré boli zaplatené s konečnou platnosťou na základe nariadenia č. 3665/87, je na zistenie neoprávnenej povahy týchto náhrad potrebné, aby sa predložil dôkaz o zneužití vývozcom.

29 Na úvod treba pripomenúť, že poskytnutie rozlíšených náhrad je podmienené splnením všetkých podmienok stanovených v nariadení č. 3665/87, uvedených jednak v jeho článkoch 4 až 6 a jednak v jeho článkoch 16 až 18. Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru pritom vyplýva, že žalobca vo veci samej splnil z formálneho hľadiska všetky podmienky stanovené týmto nariadením, takže dotknuté náhrady jej boli zaplatené s konečnou platnosťou. Z rozhodnutia predkladajúceho súdu vyplýva najmä, že žalovaný vo veci samej nevyužil možnosť stanovenú v článku 5 ods. 1 písm. a) štvrtého pododseku a článku 18 ods. 2 nariadenia č. 3665/87 požiadať, skôr než sa predmetné náhrady stali konečné, o dodatočné dôkazy, ktoré môžu preukázať, že dotknuté výrobky boli skutočne uvedené na trh v tretej krajine dovozu.

30 Treba pripomenúť, že podľa rozhodnutia vnútroštátneho súdu rozhodnutie vyžadovať vrátenie uvedených náhrad nie je založené na vadnej povahe dovozných dokumentov dodaných žalobcom vo veci samej, ale na okolnosti, že niektoré zásielky syra boli opätovne vyvezené do inej tretej krajiny skoro okamžite po ich dovoze do Spojených štátov.

31 V tomto ohľade treba uviesť, že pôsobnosť nariadení Spoločenstva nie je možné rozšíriť tak, že sa vzťahuje na zneužitia, ktoré páchajú hospodárske subjekty (rozsudky z 11. októbra 1977, Cremer, 125/76, Zb. s. 1593, bod 21, a Emsland-Stärke, už citovaný, bod 51).

32 Aby sa potvrdila neoprávnená povaha rozlíšených náhrad poskytnutých s konečnou platnosťou na základe nariadenia č. 3665/87, treba teda, pokiaľ časť z celkového objemu dotknutých výrobkov bola skoro okamžite vyvezená do iného tretieho štátu, predložiť dôkaz o zneužití vývozcom.

33 Uvedený dôkaz vyžaduje jednak súhrn objektívnych skutočností, z ktorých vyplýva, že aj napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených právnou úpravou Spoločenstva nebol dosiahnutý cieľ sledovaný touto právnou úpravou, a jednak

subjektívny prvok spočívajúci v zámere získať výhodu vyplývajúcu z právnej úpravy Spoločenstva tým, že sú umelo vytvorené podmienky požadované na ich získanie (rozsudok z 21. júla 2005, Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, Zb. s. I-7355, bod 39 a citovaná judikatúra). Tento subjektívny prvok je možné preukázať najmä dôkazom o existencii tajnej dohody medzi vývozcom, príjemcom náhrad a dovozcom výrobku v tretej krajine odlišnej od dovážajúcej krajiny.

34 Vnútroštátny súd je príslušný, aby overil, či sú v spore vo veci samej naplnené základné prvky takého zneužitia, v súlade s dôkaznými pravidlami vnútroštátneho práva, ak tým nie je narušená účinnosť práva Spoločenstva (rozsudky Emsland-Stärke, už citovaný, bod 54 a citovaná judikatúra, ako aj Eichsfelder Schlachtbetrieb, už citovaný, bod 40).

35 Holandská vláda v tomto ohľade tvrdí, že dôkaz, v zmysle už citovaného rozsudku Emsland-Stärke, o zneužití vývozcom je možné predložiť iba v prípadoch, keď sú splnené všetky podmienky na poskytnutie náhrad, čo nie je prípad vo veci samej, keďže vzhľadom na to, že zásielky syra opätovne vyvezené do Kanady neboli prepustené do obehu pre spotrebu na trhu v Spojených štátoch, nebola splnená podmienka prepustenia do obehu pre spotrebu v tretej krajine v zmysle článku 17 ods. 3 nariadenia č. 3665/87.

36 Tento argument nie je možné prijať. Z bodu 28 tohto rozsudku totiž vyplýva, že žalobca vo veci samej splnil z formálneho hľadiska všetky podmienky stanovené uvedeným nariadením na poskytnutie predmetných diferencovaných náhrad vo veci samej, vrátane podmienok stanovených v článku 17 ods. 3 tohto nariadenia, takže

tieto náhrady mu boli zaplatené s konečnou platnosťou bez toho, aby príslušné orgány dotknutého členského štátu považovali za nevyhnutné vopred vyžadovať, na základe článku 5 ods. 1 písm. a) štvrtého pododseku tohto nariadenia, dodatočné dôkazy o skutočnom uvedení výrobku na trh v tretej krajine dovozu v nezmenenom stave. Okrem toho, ako bolo upresnené v bode 32 tohto rozsudku, členský štát dotknutý vo veci samej nie je oprávnený vyžadovať vrátenie náhrad zaplatených s konečnou platnosťou, okrem prípadu, ak sa preukáže zneužitie vývozcom.

37 V zhode s holandskou vládou grécka vláda zdôrazňuje, že okolnosť, že nebola splnená podmienka prepustenia do obehu pre spotrebu na trhu v dovážajúcej krajine vo veci samej, znamená, že vrátenie neoprávnene zaplatených diferencovaných náhrad je možné požadovať na základe ustanovenia nariadenia č. 2988/95 bez toho, aby bolo potrebné preukázať zneužitie vývozcu. Toto tvrdenie nie je možné prijať, pretože ako už bolo uvedené v bode 32 tohto rozsudku, vrátenie neoprávnene zaplatených diferencovaných náhrad s ohľadom na operácie vo veci samej uskutočnené v období rokov 1988 až 1994 vyžaduje dôkaz o zneužití vývozcom. V dôsledku tejto nezrovnalosti nie je možné v tomto ohľade uplatniť pojem nezrovnalosti v zmysle článku 1 nariadenia č. 2988/95.

38 S ohľadom na vyššie uvedené úvahy treba na položenú prvú otázku odpovedať tak, že v rámci konania o odňatí a navrátení diferencovaných náhrad, ktoré boli zaplatené s konečnou platnosťou na základe nariadenia č. 3665/87, je zistenie neoprávnenej povahy týchto náhrad potrebné podoprieť dôkazom o zneužití vývozcom, predloženým v súlade s pravidlami vnútroštátneho práva.

O druhej otázke

39 Vzhľadom na kladnú odpoveď na prvú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú otázku.

O tretej otázke

40 Svojou treťou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, aké sú kritériá, ktoré umožňujú posúdiť, či je potrebné nezrovnalosť považovať za pokračujúcu alebo opakovanú v zmysle článku 3 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 2988/95. Uvedený súd sa na to pýta hlavne v súvislosti so situáciou, keď sa nezrovnalosť týka pomerne malej časti všetkých operácií uskutočnených počas určitého obdobia, a týka sa vždy rôznych zásielok.

41 Ako to v podstate zdôrazňuje generálna advokátka v bode 82 svojich návrhov, ide o nezrovnalosť pokračujúcu alebo opakovanú v zmysle článku 3 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 2988/95, pokiaľ sa jej dopustí subjekt Spoločenstva, ktorý čerpá hospodárske výhody zo všetkých podobných operácií, ktorými sa porušuje rovnaké ustanovenie práva Spoločenstva.

42 Na uvedený výklad nemá vplyv skutočnosť, že nezrovnalosť sa v prejednávanom prípade vzťahuje na pomerne malú časť všetkých operácií uskutočnených počas určitého obdobia, a operácie, pri ktorých bola nezrovnalosť zistená, sa týkajú vždy rôznych zásielok. Uvedené skutočnosti totiž nemôžu byť rozhodujúce na zistenie existencie pokračujúcej alebo opakovanej nezrovnalosti, pretože by podnietili subjekty na hľadanie možností vyhnúť sa použitiu článku 3 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 2988/95, a to pristúpením na umelé rozdelenie ich operácií.

43 Vnútroštátny súd je kompetentný, aby v súlade s dôkaznými pravidlami vnútroštátneho práva overil, či tým nie je narušená účinnosť práva Spoločenstva, či sú v spore vo veci samej naplnené prvky pokračujúcej alebo opakovanej nezrovnalosti.

44 S ohľadom na vyššie uvedené je potrebné odpovedať na tretiu položenú otázku tak, že v zmysle článku 3 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 2988/95, je nezrovnalosť pokračujúca alebo opakovaná, pokiaľ sa jej dopustí subjekt Spoločenstva, ktorý čerpá hospodárske výhody zo všetkých podobných operácií, ktorými sa porušuje rovnaké ustanovenie práva Spoločenstva. Skutočnosť, že nezrovnalosť sa vzťahuje na pomerne malú časť všetkých operácií uskutočnených počas určitého obdobia, a operácie, pri ktorých sa nezrovnalosť zistila, sa týkajú vždy rôznych zásielok, nie je v tomto ohľade relevantná.

O trovách

45 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **V rámci konania o odňatí a navrátení diferencovaných vývozných náhrad, ktoré boli zaplatené s konečnou platnosťou na základe nariadenia Komisie (EHS) č. 3665/87 z 27. novembra 1987 ustanovujúceho spoločné podrobné pravidlá pre uplatňovanie systému vývozných náhrad na poľnohospodárske výrobky [*neoficiálny preklad*], je zistenie neoprávnenej povahy týchto náhrad potrebné podoprieť dôkazom o zneužití vývozcom, predloženým v súlade s pravidlami vnútroštátneho práva.**

2. **V zmysle článku 3 ods. 1 druhého pododseku nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 z 18. decembra 1995 o ochrane finančných záujmov Spoločenstva je nezrovnalosť pokračujúca alebo opakujúca sa, pokiaľ sa jej dopustí subjekt Spoločenstva, ktorý čerpá hospodárske výhody zo všetkých navzájom podobných operácií, ktorými sa porušuje rovnaké ustanovenie práva Spoločenstva. Skutočnosť, že nezrovnalosť sa vzťahuje na pomerne malú časť všetkých operácií uskutočnených počas určitého obdobia, a operácie, pri ktorých sa nezrovnalosť zistila, sa týkajú vždy rôznych zásielok, nie je v tomto ohľade relevantná.**

Podpisy